

---

## Nyílt levél a Prágai Cs. és K. Államügyészséghez

Egész Európa figyelmét lekötötte a szerb hazaárulók zágrábi tárgyalása. A vádlottakat bizonyára elítélik, és eleget tesznek ugyanazon világi igazságszolgáltatásnak, amely alaposan megjutalmazza Accurti úr hangyaszorgalmát. Accurti úr előtt szédületes karrier áll... De miért ne rendezhetnénk valami hasonlót mi is? Amije lehet a Lajtántúlnak, az lehet a szeretett Lajtáninnennek is. Vagy talán az európai politikának mindig csak a nagyvonalú politikai betyárakciókra kell figyelnie?

Magyar polgártársainktól eleddig keveset tanultunk. Igaz, mi is elkezdtünk összeeszkábálni egy hazaárulási pert. Sajnos, csütörtököt mondtunk, mi, hű polgárok pedig csak irultunk-pirultunk szégyenünkben és dühünkben, miközben a hazaárulók élnek világukat... Nem állt ugyanis rendelkezésünkre elegendő bizonyíték. Mašeket néhány hónapra el kellett volna küldeni tanulmányútra Nastičhoz!

Egész Ausztria meg van győződve arról, hogy a személyek, akiknél házkutatást tartottak, ártatlanok. A nép szava isten szava! Én pedig ma a nép szavának akarok a hangtölcsére lenni. Mind a mai napig keveset használtam ennek a birodalomnak, talán csak annyival, hogy cs.k. virzsiniát szívok; de ma mindent pótolok, amivel tartoztam. Csehországban vannak hazaárulók – legalábbis a zágrábi bírák logikája szerint.

Ismertetem a bizonyító körülményeket:

1. A műszaki tudományok egyetemi tanára, *Stoklas* egy éve részt vett a belgrádi parasztkongresszuson. Már ez is elegendő volna ahhoz, hogy vizsgálati fogságba vegyék, vagy házkutatást tartsanak nála. A professzor úr azonban ennél sokkal nagyobb bünt követt el! Részt vett Péter király audienciáján, aki vállon veregette. Beszélgetésük tárgya ismeretlen előttem.

2. *Klofáč képviselő*ről már írtunk e lap hasábjain, hogyan kínálta föl Belgrádban megvétele Ausztriát. Hírt adott róla a *Fremdenblatt* és más bécsi lapok is. A *Fremdenblatt* pedig sohasem hazudik.

3. *Choc képviselő* megvásárolta a Prágai Képes Kurírt, amelyben leközölték Péter király és György herceg arcképét.

4. A fiatal cseh *Čech képviselő* szerb ökörből készült húst fogyasztott a parlament éttermében. Ezenkívül a bélyeggyűjteményében a szerb bélyegeket elől tartja, osztrák bélyegei pedig egyáltalán nincsenek. (Véletlenül nem egy titkos radikális?)

5. E lapnak a felelős kiadója, *J. Stříbrný* szerb nemzeti színű nyakkendőt visel. A fekete-sárgát ezzel szemben lábbal tapodja: ugyanis sárga csíkos fekete zoknit hord. A háztartásában nem tűr másféle szilvalekvárt, csak szerb eredetűt. (Nem hazaárulás-e ez par excellence?)

6. A dicső cs. k. áll. ügyészség előtt már jól ismert, hogy *Emil Špatný* antimilitarista szerkesztő oly módon segíti a szerbeket, hogy dezertálásra csábítja az osztrák katonákat. Az ismerőseinek, akik katonának mennek, olyan szerb komiszkenyeret mutat, amelyik a miénktől eltérően puha – és „richtig” meg lehet enni, ahogyan jó csehesen mondjuk.

Ezek a főkolomposok. De sok ezren állnak mögöttük. Talán kiadok egy füzetet, amelyben leleplezem azokat a személyeket, akik egyébként becsületes és feddhetetlen emberek benyomását keltik. Biztos vagyok abban, hogy legalább ötször annyi hazaárulót tudunk fölhajtani, mint Nastič kolléga.

Egyelőre – úgy gondolom – elég ennyi figyelmeztetés, hogy a cs. k. államügyészség magáévá tegye ezt az ügyet. Az én támogatásomra számíthat. Persze ő sem tagadhatja meg tőlem segítő karját, amiként nem tagadta meg Nastičtól sem.

*Karikatury 1. évf. 8. sz. 1909. ápr. 1.*

---

## **A szociáldemokraták az istenadta természetben**

### **I.**

Őszinte híve vagyok a szociáldemokráciának, és én vezetem a helyi szervezetünket. Így aztán határozatot fogadtunk el, hogy kirándulást szervezünk az istenadta természetbe. Mivel azonban az úristent nem hisszük, csak azért is azt javasoltam, hogy juszt is egy erdei vendéglőbe ránduljunk ki. Adunk mi az istenadta természetnek!

A városunk környékén minden a polgári és az agrár erőké. Ezért épp ideje volt, hogy véres bosszút álljunk rajtuk. Az egyik kaszáló például a vyšehradi káptalanhoz tartozik, így hát mint csökkent feudális hagyományt jól letapostuk, de erről majd később szólok.

A kirándulás alkalmából persze nem feledkeztünk meg a művelődésről sem, ezért úgy döntöttünk, hogy ismeretterjesztő előadást is tartunk a vadász vendéglőben. Fölkértek, hogy beszéljek Husz János mesterről vagy az alkoholizmusról, mert éppoly jól ismerem az alkoholizmus sajnálatos következményeit, mint Jaroslav Hašek, aki, amikor már nem tudott inni, a szilveszteri cikkében megírta a *České slovo*ba, hogy milyen utálatos dolog berúgni.

Gazdag programot állítottunk össze „*Összmunkás szociáldemokrata kirándulás*” címmel. Az elején szerepelt az egyleti helyiség elhagyása, és a menetelés a gőzhajókikötőbe, ezek után következett a gőzhajó indulása

zenekari kísérettel, majd az útvonalunkon látható műemlékekkel kapcsolatos előadások sorjázta, aztán jött a kihajózás és végül munkásmars az erdei vendéglőbe zenekari kísérettel. Ott kerül sor az alkoholizmussal kapcsolatos előadásra, amelyre kuplék következnek, táncmulatság és séta az erdőben. Majd visszatérés az erdei vendéglőbe, frissítő, utána séta a mezőkön és réteken, vissza a vendéglőbe, frissítő, utána kirándulás a piskoárhoz, vissza a vendéglőbe, kirándulás a közeli dombtetőre, vissza a vendéglőbe, frissítő, utána kötetlen mulatság. Majd mars a gőzhajóhoz zenekari kísérettel, hajózás Prágába. Vissza az egyleti helyiségbe, frissítő, végül ismét kötetlen mulatság.

Igen! A heti robot után nincs is szebb dolog a világon, mint mélyen teleszippantani tüdönket friss levegővel, amely az erdőkről, mezőkről és rétekről árad.

Vasárnap reggel gyülekezni kezdtünk az egyleti helyiségben, és ferbliztünk, míg le nem csillapodtak a kedélyek, mert Tomek elvtárs a felesége miatt összeveszett Snopek elvtárssal. Verekedésük alatt azt daloltuk, hogy:

*A földön ember élte kezdetén,  
nem volt gazdag akkor és szegény.  
Rajta hát, szúrd és vágd...*

Bedobtunk hát egy dupla felest, mi, a kulturális bizottság tagjai, Klečka elvtárs pedig, aki éppen az éjszakai lumpolásból érkezett, állathangokat utánczolt a söntésben, így aztán jól mulattunk. Majd megérkezett Klečka felesége, és kiverte a balhét, hogy a férje egyetlen éjszaka elitta egy heti bérét. Néhány megbízható elvtársnőnek sikerült kitennie az asszony szűrét, mi meg így fordultunk

Klečkához: – Ne sírj, igyál! – Ő ugyanis a tréfamesterünk. Úgyhogy bohóckodott és szomorkodott, és pontosan kilenc órakor mindegyikünk legurított egy-egy stampedli szilvapálinkát. Fél tízkor Klečka nem végzett még a szilvapálinkájával, úgyhogy bezártuk a vécébe, hogy ne hozzon szégyent a fejünkre, a kulcsot pedig magunkhoz vettük, és a legnagyobb rendben valamennyien elhagytuk az egyleti helyiséget, kivéve Kratina elvtársat, aki miatt a vendéglős elvtárs rendőrt hívott, mert elmaszatolta a tálcán a rovasokat. Tizenkét sört ivott, ezeket mind elkente, és amikor fizetésre került sor, nem ismert el csak egy rovasát. A rendőr magával hurcolta Kratinát, valamint hozzácsapta még Voleška elvtársat is, aki ezt üvöltötte a rendőrnek: – Elengedj, te csirkefogó, mert megjáród!

Majd az utcán rákezdte a zenekarunk, hogy: *Ponty ugrált a vízben, hogy a kedvest elkísértem, ma utoljára, ma utoljára*, és Kratina ezt kiáltotta: – Ne hagyjatok! – Aztán azt kurjantotta, hogy játsszuk el neki az *Ó, elválás, ó, elválást*, aminek készségesen eleget tettünk.

A legnagyobb rendben masíroztunk a gőzhajóhoz. A kikötőhídon posztolt a hajó egyik matróza. Miután elvből ellenzem az egyenruhát, megtaszajtottam, oszt egy Jézusmáriával belebukott a vízbe. Bezděch elvtárs tréfából botot nyújtott neki, de amikor a gazfickó meg akarta ragadni, elrántotta előle és így kiáltott: – Adok én neked Jézusmáriát!

A matróz fuldoklott egy darabig, mi közben a Vörös zászlót énekeltük, de aztán észbe kapott, hogy azért állna ott, hogy árulja a jegyeket, úgyhogy kikecmergett a folyóból. Az eset sajnos baklövésnek bizonyult, mert előhúzta az igazolványát, hogy ő is szervezett szocdem volna.

Erre a kapitányt pécéztük ki, akinek a zsebéből a *České slovo* kandikált ki. Sértegetni kezdtük – beleadva apait-anyait –, mert úgysis utolsóként hagyhatja el a hajót, akkor meg már bottal ütheti a nyomunkat, de ránk se hederített. Úgyhogy inkább megszálltuk a fedélzetet, amíg ki nem pattant a fejből a gondolat, hogy miért nem érvényesül a hajón a társadalmi igazságosság. Hiszen első és másodosztályú kabinok vannak.

Azt javasoltam hát, hogy hajítsuk ki a polgárokat az első osztályról. Nyomban nekiduráltuk magunkat.

Sajnálattal tapasztaltuk azonban, hogy nem találtunk senkit, mert a kajütben rettenetes forróság volt. Úgyhogy tábort vertünk benne és elénekeltük a *Munka dalát*. Amikor megizzadtunk, fölkapaszkodtunk a fedélzetre, amely telis-tele volt kiránduló polgárokkal. Azt indítványoztam, hogy molesztáljuk a burzsoá hölgyeket, amire, főleg a fiatalabbak, nagyon készségesen vállalkoztak.

Egyikük férjét, aki azt kiáltotta, hogy „Én iparos vagyok, és nem engedem, hogy a feleségemet inzultálják”, áthajítottuk a korláton. Aztán amikor azt kiáltotta, hogy „Én iparos vagyok, és fuldoklom” – tiltakozásunk ellenére – leengedték neki a mentőcsónakot, és kihúzták.

Hogy megnyugtassam a kedélyeket, pártszervezetünk legműveltebb tagjaként ecsetelni kezdtem a táj szépségeit. Többek között elmeséltem, hogy Braníkban jó a sör, de nemzeti szociálisok lakják.

Közben vita kerekedett Křenek, Vosáhlo, Málek és Papoušek elvtársak között.

Křenek ugyanis előhúzott egy üveg kontusovkát a zsebéből, és elvtársiasan megkínálta belőle Vosáhlót. Vosáhlo azonban fölhajította az egészet, így aztán Křenek, Málek és Papoušek, akik szintén úgy várták a slukkot,

mint a megváltást, nekiestek és elkezdték ököllel csépelni a fejét.

A burzsoá dámák szétszaladtak, Papoušek Hlízek elvtárral beszállt a küzdelembe, és így gypáltuk egymást Braníkig, ahol is a gőzhajó hirtelen leállt, jó messze a parttól, és a gépházból fölharsant a kiáltás: – Vaníček elvtárs lent verekszik a fűtővel, be kell neki fűteni.

Erre abbahagytuk a dulakodást és rohantunk segíteni Vaníček elvtársnak.

Vaníček azonban időközben lebratyizott a fűtővel, úgyhogy a kazán alatt találtuk mindkettejüket teljesen összehaverkodva egy óriási üveg rummal.

A hajó haladt a kikötő felé, a polgári kirándulók többsége elhagyta a fedélzetet, és mi váltunk a hajó uraivá.

El is mentem közölni a kormányossal, hogy újra lejátsszuk a francia forradalom jeleneteit, ha nem oda visz bennünket, ahová mi akarjuk.

És az öreg folyami medve siránkozott és könyörgött, mint egy öregasszony, hogy ne szerkesszük ki a *Právo liduban*.

Úgyhogy elszállítottak bennünket egészen Hodkovičkybe, pedig a gőzös csak Chuchléig járt.

A legnagyobb rendben hagytuk el a hajót, eltekintve attól, hogy a gőzhajózási társaság egyik alkalmazottja durván viselkedett, mert a jegyekért nyújtotta a kezét.

Mondanom sem kell, hogy eltörtük. Ki tette, nem tudom, csak gondolom, hogy én. Majd adok én neked a munkásnépet provokálni! A Marseilles hangjaira átkeltünk a gáton, és mögöttünk jajveszékelnéni kezdett a kapitány, amely csak azután maradt abba, hogy kőzárport zúdítva a hajóra egy kavics fejen találta.

## II.

Ezt követően minden pontosan a program szerint zajlott. Micsoda élvezet tiszta falusi levegőt szippantani, de annál rettenetesebb elgondolni, hogy mindez a burzsoáké. Az élen jártam abban, hogy tördelni kezdtem az ágakat.

Kitűnő hangulatban rontottunk be az erdei vendéglőbe, és ahogyan körülnézek a megcsonkított növényeken a vendéglő körül, jogos fölháborodással így kiáltok a vendéglősre: – Ezt merik erdei vendéglőnek nevezni? Úgy merik hirdetni, mintha szép erdőben állna? Elvtársak, ne sajnáljátok!

Hogyan végződött, nem emlékszem. Csak annyit tudok, hogy a rendkívüli hőségre való tekintettel betörtünk a pincébe, úgyhogy az ott felhalmozott gazdag italkészletek miatt nem tudtam megtartani előadásomat az alkoholizmusról.

Más nem rémlik, csak annyi, hogy engem két nap múlva találtak meg valahol Příbram környékén. A kulturális bizottság többi tagjára más-más helyen bukkantak rá. Az egyikre Kolínnál, a másakra Ledecnél, a harmadikra egészen a Říp alatt, amint szundikált és így tovább, szerteséjjel az országban.

Mindez azonban mást, sem bizonyít, mint azt, hogy a szociáldemokrácia eszméi terjednek Csehországban.

---

## A vršovicei elvtársak kirándulása Záběhlicébe

Végre történik valami! Kimondhatatlan örömmel tölt el, hogy a cseh életet megpezsztítette egy erőteljes akarat, hogy friss szelek fújnak, hogy egy hullám felkavarta az unalom poshadt állóvizét, hogy megeléknült az élet, és végre nem értük be pusztá szavakkal, hanem pofonok is csattantak.

A vršovicei elvtársak ugyanis Záběhlicébe kirándultak...!

A történész ezen az eseményen végre bemutathatja, hogy 1910 elején nem volt tetszhalott Csehország.

Hát még a kultúrtörténész milyen örömmel lapozza föl e történetet. Az Úr 1910-ik esztendejének elején ugyanis a záběhlicei elvtársak összeverekedtek a vršovicei elvtársakkal, akik a legtisztességesebb szándékkal rándultak ki hozzájuk. Ők ugyan mindig tengelyt akasztanak valakivel, ám az idei csata valóban testvérgyilkosnak bizonyult.

Záběhlice hadszíntérré változott, a nyárfákkal szegélyezett úton rendezetlen sorokban iszkoltak a vršovicei elvtársak, nyomukba viharként zúdultak a záběhlicei elvtársak az út felkavart porába rikoltva: „Üsd-vágd, nem apád!”

Lehetséges, hogy a sors vett elégtételt a vršovicei elvtársakon, mert őseik, a Vršovok évszázadokkal azelőtt legyilkolták a szerencsétlen Slavník családot.<sup>1</sup>

---

<sup>1</sup> Régi cseh család, amelyből például Szent Adalbert is származott

De a fátum még valami mást is megtorolt. A záběhlicei elvtársak sorozatos vereségét, amely oly sok éven át ismétlődött a vršovicei elvtársak látogatása alkalmával, megbosszulta valamennyi záběhlicei letépett fülét, dudorát és sebét, repedését és törését, elégtételt vett valamennyi záběhlicei bedagadt arca miatt, amelyet a legutóbbi szabadságért folytatott harcok során szereztek, kiköszörülte a záběhlicei elvtársak becsületén esett csorbát.

Amint már mondtam, a vršovicei elvtársak zeneszó mellett nagy kirándulást tettek Záběhlicébe.

A kirándulás terve a következő volt: a záběhlicei elvtársak fogadják őket a falu határában. Menetelés a kerti étterembe, tánc, zene, szólószámok.

Erre a kirándulásra azért került sor, amint az a nyilatkozatokban szerepelt, hogy az elvtársak felüdüljenek testileg és lelkileg, hogy fölfrissüljenek, szórakozzanak, és hosszú időn át őrizték emlékezetükben azokat a kedves és élvezetes pillanatokat, amelyeket közösen átéltek.

Hogy pofonok is elcsattantak közben, arról a nyilatkozat nem tehet.

Két nappal a kirándulás előtt a vršovicei helyi szervezethez eljött a záběhlicei elvtársi szervezet elnöke, és minden bevezető nélkül így szólt:

– Figyeljete csak ide, elvtársak. Aztán barátságosan viselkedjete, nem ám lekezelően, mert mi, ahogy mondjátok, bugrisok vagyunk. Ti városiak vagytok, de mi meg nem tehetünk arról, hogy falusiak vagyunk. Egyébként meg Vršovice kezdetben semmivel sem volt nagyobb, mint amikor építeni kezdték Záběhlicét.

Ezzel aztán alaposan befűtött magának! Nem ismeri a vršovicei elvtársakat. A városukat említeni sem szabad,

nem hogy csípősen nyilatkozni róla, de pláne Záběhlicéhez hasonlítani.

A vršovicei elvtársak jól sejtették, hogy tulajdonképpen miért küldték hozzájuk a záběhlíceiek az elnöküket. Tudtukra adják azt a kívánságukat, hogy egyenlőnek tekintsék őket a vršoviceiekkel.

Ilyen sértést egyetlen vršovicei elvtárs sem tesz zsebre. Záběhlíce és Vršovice között akkora a különbség, mint a Botič és a Niagara között!

Úgyhogy a záběhlicei elvtárs az ajtó mögött találta magát. Sértetlen, megalázva érkezett haza.

Úgy érezte magát, mint kisfiú korában, amikor a vršovicei fiúk elkapták és foglyul ejtették. Aztán lerántották a nadrágját és elpáholták csalánnal. Ez nem könnyen feledhető élmény, és Marx nyomán sem képes megbékülni.

Az elnök megcsúfolásának híre futótűzként terjedt a záběhlicei elvtársak között, az egyleti helyiség fegyvertárrá változott. Odahordták a bikacsököket és a husángokat, és a záběhlicei elvtársak előre örültek a vasárnapnak.

Miért ne dörzsölték volna a tenyerüket a vršoviceiek is? Jól fölfegyverkeztek. A szervezők kiadták az utasítást, hogy a kirándulásra szerelkezzenek föl botokkal.

Néhány elvtárs elkirándult egészen Libeňbe, és ott az Invalidovněn – nem sajnálva a krajcárt – alaposan felöntötték a garatra. Arra is utasították a vršovicei elvtársakat, hogy a kirándulásra minél nagyobb számban vigyék magukkal a feleségeiket és a gyermekeiket is, hogy ha bekövetkezik, amire számítanak, a vršovicei harcosokat erősítsék a vad kölykeiket védő nőtényoroszlánok is.

A kirándulás előtti napon felderítésre küldték Polívka elvtársat Vršovicéből Záběhlicébe. Nagy bátran belépett az egyleti terembe, és a tervezett kirándulásról beszélt.

Ismerték őt már korábbról is a záběhliceiek, ezért annál inkább meglepte, hogy milyen szívélyesek vele. Sőt kifizették a sörét, és azt mondták, hogy örülnek a holnapi kirándulásnak.

Polívka még aznap este visszaérkezett a saját vršovicei egyleti helyiségükbe, és mindent tolmácsolt, amit hallott.

A vršoviceieken egyfajta tanácstalanság vett erőt. Polívkáról mint áldozatról már szinte lemondtak, és a holnapra tervezett bosszú ürügyének tekintették.

Ehhez képest még meg is vendégelték.

– Polívka elvtárs – szólalt meg az elnök –, és te elfogadtad tőlük?

– El én!

– Elvtársak, elülünk Polívka elvtárs mellől – jelentette ki haragosan az elnök –, mert bemocskolódtok.

Nos, ilyen ősi az ellenségeskedés a vršovicei és a záběhlicei elvtársak között.

Most pedig engedjék meg nekem, hogy eltekintsek a nevezetes kirándulás elejének a leírásától, mert maga a kirándulás és a mulatság érdekesebb volt.

Vörös szegfűk, elöl a zenekar, sűrű porfelhő az úton, nyárfák az út mentén, felhajtott szoknyák piros pántlikával, anyák, amint vonszolják gyermeküket a porban, hát ez volna az egész kép. A belső érzések közül hangsúlyoznom kell a torkok szárazságát, a lelki jelenségek közül a nagy többség töprengését: „Verekedni vagy nem verekedni?”

Ekkor már a Vörös zászló hangjaira masíroztak Záběhlice határában, és megpillantották a záběhlicei elvtársak tömegét, amint az úton álltak és mennydörgésszerű „Éljen!” kiáltással üdvözölték őket.

Szintén „Éljen”-nel válaszoltak és a *Munka dalának* taktusaira a két menet összetalálkozott. A záběhlicei elnök belekezdett az üdvözlésbe: „A Záběhlice és környéke szociáldemokrata munkások szervezetének nevében üdvözöllek benneteket a falunkban, vršovicei elvtársak, és jó mulatságot kívánok nektek.”

A záběhlicei fiúk öltögették a nyelvüket a vršovicei vendégekre, a zenekar marsot fúj, és a vršoviceiek – néhány záběhlicei öregasszony haragos pillantásaitól kísérvé – benyomultak a községbe, elindultak a kirándulóhely kerti étterme felé, a poétikus Rózsa-szigetre, amely paradicsomba, sajnos, a botiči hídon keresztül vezet az út.

Egyhamar virágos hangulat támadt. Egy szociáldemokrata dalnok járt-kelt az asztalok között és énekelt.

És közben a záběhlicei elvtársak elnöke meghívta a vršovicei szervezet választmányát az egyleti helyiségbe. A mit sem sejtő választmány fölkerekedett, majd amikor a terembe értek, szégyenletes módon megtámadták őket. Az, amit vršovicei őseik elkövettek Libice Bílában, most a visszájára fordult, és a záběhliceiek áruló módon kezdték őket csépelni a husángokkal a következő harci kiáltást hallatva: „Mi majd elhúzzuk a nótátokat, бүdösök!”

A választmány menekülőre fogta, sarkukban a záběhlicei elvtársak.

A lehető leggyorsabban iszkoltak a Rózsa-sziget felé, ahol azonnal rémülten látták, hogy a harc már átterjedt a kertre is. Váratlanul elcsattant az első, majd a második és a harmadik pofon, és az elvtársak máris egymásnak estek.

A vršovicei elvtársak orvul megtámadott választmányára tehát közáporral védekezett egy ideig, aztán mégis megpróbált átjutni a hídon.

Ekkor azonban viharként csaptak le a záběhlíci elvtársak, akár a tájfun és fürgeteg.

Ebben a rettenetes zűrzarvarban a vršovicei szervezet elnöke lezuhant a hídról a Botičba. Az iszapban végezte, mint Lajos király Mohácsnál.

A vršovicei elvtársak tanácstalanul törtek a kertbe, ahol a kızıtsa a tetőfokára hágott. Fölborogatott asztalok, fojtogatástól sivalkodó gyerekek, karmoló és harapdáló anyák, a levegőben repülő poharak, lerepegetett széklábak, feldöntött padok, nem is szólva a pofonokról, botsuhogásról, kiáltásról, üvöltésről, szitkozódásról, mindez itt forrt és viharosan kavargott.

A küzdelem hullámai átcsaptak a kertfalra is, átgyűrűdtek a kerítés fölött, amely kidöntve maga alá temette az egymáson térdeplő küzdőket.

Mindenhonnan kiáltás harsant: – Elvtárs, üsd-vágd, nem apád! – Így buzdították egymást a záběhlíci és a vršovicei is. Aztán láthatóvá vált egy csapat jajveszélő asszony, egy menekülő férfiakból álló horda, egy férfi, aki ezt kiáltotta: – Elvtársak, ti eltörtétek a lábamat!

A vendéglő sarkánál látni lehetett egy menekülő vršovicei elvtársat, akinek hiányzott a fél orra, miközben a diadaltól ittas záběhlíci győztes lassan és kéjesen köpte a Botičba az elvtársi orr másik felét, mellette egy másik záběhlíci elvtárs a markában szorongatott egy fület, amelyet a zsebébe gyűrt, mert volt benne egy fülbevaló.

És a megvert vršovicei csapatok reménytelenül és kétségbeesetten menekültek. Mögöttük pedig rövid szünetekkel harsogott a könyörtelen győztes rettenetes üvöltése: – Adjatok nekik! Adjatok nekik!

És miközben távolodott a legyőzött és megsemmisített vršovicei elvtársak derékhada, a záběhlíci elvtársak

szervezett hajtóvadászatot rendeztek a leszakadt vršovicei elvtársak ellen.

Este tíz órára tökéletesen megtisztították Záběhlíci utcáit a vršovicei vendégektől, és a Vörös Zászló diadalmasan lobogott az égig, miközben az utolsó vršovicei elvtárs, akinek ellátták a baját, a mezőkön keresztül bújkálva sántikált Vršovice felé, míg óvón palástjába nem burkolta a leszálló este.

És tudják, mit írt erről a kirándulásról a vršovicei, nusi és michlei elvtársi sajtóorgánus? Ezt: „Szép kirándulásunk a záběhlíci elvtársakkal való apró nézeteltérés ellenére nagyszerűen sikerült.”

Még a kirándulást követő második vasárnap is tizen-nyolc emberi fogat találtam a záběhlíci Rózsa-szigeten.